

čili Velkej Pind'o, polepši se!

Letošní ročník Folkové růže, jindřichohradeckého festivalu prohlašovaného za nejkrásnější na světě, byl číslován zlopověstnou třináctkou. Navíc jeho startovní druhý červencový čtvrtek měl datum třináctého. Není divu, že se zrodil nápad zahájit Růži nestandardně ve 13 hodin 13 minut. Z obavy, že v tom případě by měl začátek festivalu pouze třináct diváků, byl ale festival zahájen tradičně o 14. hodině

NA NÁDVOŘÍ MUZEA.

Tato scéna přinesla v odpoledních hodinách od čtvrtka do soboty 13. až 15. července přes patnáct hodin programu vtipně moderovaného Mirkem Ošancem a zvukařsky solidně ošetřeného Pájou Lišákem Jindrákem. K vystupujícím alespoň pár poznámek: Před časem jsem přiznal, že písničky **Šantré** jsou pro mne drogou. Myslím, že lepší a zdravější opiát nebyl v muzeu nabídnut? Že byl dívčí kvartet **Přelet MS** lahůdkou z nejlahůdkovějších, potvrzuje jeho přizvání k hostování v sobotním hlavním koncertu na zámku. Stejně cti se dostalo o den dříve Šantré? Zajímavostí bylo vystoupení Pavla

Tomana a lesní panny

Romany Tomáškové (Mirka Králová zaneprázdněna nevlastní svatbou), které připomnělo zvuk souboru v době jeho vzniku. Hezké to bylo? Mému uchu milé bylo vystoupení

Jany Šteflíčkové

se skupinou

Kůň

. S kapelou úplně jiného jména a téměř stejného složení jsem Janu viděl před rokem a půl. Přišlo mi, že skok vpřed od té doby vykonaný překonal

Hluboké nedorozumění

foto: Klára Pergelová ©

Šemíkův. Je překvapivé, že Jana byla na Zahradě bez Koně (tím pádem v hudebním doprovodu takřka pěšky)? Trampfolkové trio **Epy de Mye** mě při každém setkání potěší svým uměleckým růstem. Dobře jim to hraje a v poslední době stále lépe a lépe zpívá! Mezi mladými kapelami (hrají spolu necelé dva roky) Epy de Myi považuji za jednu z nejperspektivnějších? Je škoda, že jinak celkem dobrý humor skupiny

Kaluže

místy bředne až k obskurnímu nevkus. Muzika poněkud nesourodá, leč instrumentálně kvalitní? Andrea Plachá je zpěvačka s vlastním výrazem. Proto se jí podařilo dost úspěšně

nahradit ve

Fregatě

Terezu Terčovou. Méně se mi líbí nahrazení rozsáhlé soupravy perkusí velkými bicími. Obávám se, že přitvrzením minulé, lepší časy kapela zpět nepřivolá? Nejen nekonvenční hudební projev, ale i luzné zevnějšky a nevšední ošacení chlapců mladých jako já,

Panelákových fotrů

, upoutává pozornost a vzbuzuje nadšení i u mladých krásných dívek. Asi bych měl změnit image? Na nádvoří muzea dále vystoupily skupiny

Pidilidi

,

4 zdi

,

Deneb

,

Honzíkova cesta

,

Pranic

,

Sekvoj

,

Alibaba

,

Gajdošská muzika

,

Onen svět

,

Hluboké nedorozumění

,

BlueGate

,

Pupkáči

a

Lucrezia Borgia

. Poslední jmenovaná stihla během svého recitálku pokřtít nové cédéčko. Mnohé z nich jsem neviděl, protože velkou částí se odpolední koncerty překrývaly s recitály

V KAPLI SV. MÁŘI MAGDALENY.

V krásném prostředí nemalými náklady zrestaurované kaple druhdy zneužívané jako skladiště, v prostoru s nevšední akustikou, proběhlo mezi čtvrtkem a sobotou, vždy od 15 hodin, úhrnem devět cca 40 minutových recitálů, o kterých mám v poznámkách přibližně toto: Kapelník Majerových brzdoých tabulek a ex člen legendárního ČP.8 **Petr Linhart** se prezentoval především písničkami z připravovaného sólového CD

Sudéta

inspirovanými výlety do mystických míst českého pohraničí a malou vzpomínkou na Járu Ježka. Výslovnost trpící řadou vad, zajímavé melodie a kouzelný zvuk elektroakustické kytary, poutavý přednes romantických básnických textů, jeden z nejlepších odpoledních recitálů v kapli? Další z nejlepších měli

Barbora Koubová & Patrik Henel

? Velmi se mi líbili i

Michal Vaněk

(i když si diváci neznalí jeho textů stěžovali, že jim v ozvěně kaple nerozuměli) a

Tereza Terčová

(při pár písničkách podpořená druhou kytarou a přízpěvováním

Dana Švece

), které se dostalo cti být přizvána j.h. do čtvrtěčního zahajovacího koncertu na zámku? V písničkách dua

Gregor Sedláček

mi chyběl klarinet Tomáše Gregora (je úžasné, jak rychle si ucho zvyká na pochoutky!). Z úst mu ho vyrazila oteklá dáseň pod bolavým zubem a kytara zůstala jeho jediným nástrojem. Přesto bych toto vystoupení považoval za senzaci, kdybych Petra Sedláčka viděl s Tomášem poprvé? Odpolední recitály v kapli měli dále dua

T'n'T

a

Hořký kafe

a písničkářky

Jana Betty Terlecká

a

Jana Šteflíčková

. Vedle těchto recitálů proběhly v kapli dva noční koncerty, obecně nazývané "nočníčky", vždy po programu na zámku. Nenechal jsem si je, ač zmožen krutým vedrem, ujít a jsem tomu rád. Písničkářský zcela akustický koncert

Jiřího Smrže

doprovázeného pouze vlastní kytarou i kapelní program

Ginevry

byly pro mne velkými zážitky, byť jsem při nich často balancoval na hranici reality a duchem přítomného polosnu. Ten, možná, zážitek místy i umocňoval? Recitály v kapli velmi chvályhodně zvučil Lubor Nalezinek s jehož jménem i aparátem je spojeno i koncertování

PŘED ZÁMECKOU BRÁNOU.

Parčík před zámkem, na plácku obklopeném historickou zástavbou, je úplně novou, velmi příjemnou scénou Folkové růže. O recitálech, ve kterých se zde mezi 10. hodinou časně ranní a polednem pátku a soboty představilo celkem osm kapel, mé poznámky praví následující: Na loňské Růži vystupovala **Lucrezia Borgia** v historických kostýmech, letos v současném oblečení. Loni na mě vystoupení působilo jako divadlo, letos jako koncert. Dobrá muzika hraná na dobové nástroje, navazující na tradici legendární Heuréky? Velmi mne potěšila zaslouženě nadšená odezva diváků na vystoupení mě velmi blízké

Sekvoje

, která zde hrála opravdu s chutí a nasazením? Nebyl jsem na Zahradě a nechci vstupovat do diskuse zda bylo

foto: Klára Pergelová ©

dobře udělit **Pupkáčům** Krtečka štábu F&C. Musím ale říci, že mě nikdy nenapadlo, že by tuto cenu mohla získat kapela hrající žánrově čistou trampskou písničku. Velmi mě těší, že to možné je! Pupkáči jsou, nejen svojí žánrovou čistotou, ale i interpretační kvalitou (mohu-li soudit ze tří větších živých vystoupení a CD

Nepůjdeme spát), souborem přiřaditelným po bok generačně souputnického výborného Tempa di vlak i starších výrazně trampských skupin. Líbili se i jindřichohradeckému publiku? V příjemné atmosféře dolíčku před zámek plným hudbychtivých lidiček dále hráli

Gajdošská muzika

,
Fregata

,
Kaluže

,
Sunset

a
Rosa Mexicano

. Některé z nich jsem viděl a zmiňuji je jinde, jiné ne, protože mě přilákala

OPEN SCÉNA NA NÁMĚSTÍ.

Jako pódium jí slouží dlažba na samém vrcholku svážného náměstí. Diváci sedí na lavičkách umístěných přímo u muziky, ale také okolo morového sloupu, i několik desítek metrů od místa, kde se hraje. Myslím, že s uspokojením jejich touhy po hudbě měli zvukaři Pája Jindrák a Šaolín Konopas plné ruce práce? Viděl jsem zde **Přelet MS** a **Tomana a lesní pannu** (a byl upozorněn na podobu jejich společné jmenovatelky, kudrnaté Romči Tomáškové ve slunečních brýlích se "sestrou v akci" Whopi Goldbergovou), stihl jsem kousky

Hlubokého nedorozumění

,
Courage

a
BlueGatu

, téměř úplně prošvihl svoje oblíbené duo

Hořký kafe

a zcela se minul s

Vespolem

a
ZA?

Zmlsán útulností a pohodou hudebního parčíku před zámek, nezdomácněl jsem příliš na prudkým sluncem decimovaném kopečku náměstí: podvakrát jsem se z něj nechal odvléci k chutnému obědu do hotelu Vajgar. Kuchyně výborná, leč nesrovnatelná s kvalitou tří velkých hudebních hodokvasů uspořádaných jako vyvrcholení každého festivalového dne mezi 20. hodinou a hlubokou nocí

NA ZÁMECKÉM NÁDVOŘÍ.

Možná byla třináctka pro Folkovou růži šťastná: všechny tři hlavní programy se, na rozdíl od loňska, odehrávaly před téměř do posledního místa obsazeným hledištěm. Tradičními speakery

byli Milda Vokáč, kapelník spolupořádající skupiny **Jen tak tak**, a Michal Jupp Konečný, dramaturg festivalu, který pro zámecké nádvoří připravil program, ve kterém je těžké hledat chybičku. Výborné bylo hned zahájení prvního večera, které patřilo místní skupině Jen tak tak a jejím přátelům - dívčímu kvartetu

Rosa Mexicano

(Mexiko) a zástupcům souboru

Inkululeko Yabatscha

(Zimbabwe), které vyvrcholilo anglicky zpívanou

Kumbajou

, kterou si, v české verzi, s vystupujícími broukalo i publikum. Po následující malé vizitce

Terezky Terčové

přednesl

Jiří Smrž

(za asistence

Vojty Zíchy

s rezonantní kytarou) svoji krátkou pozvánku na nočníček v kapli a již zde byl prostor pro jedinou kapelu tohoto večera. Pro velkou, smysly burčující a duši hladící hudební i vokální bouři

Jarretu

, která byla jedinečným antré pro vystoupení tichého barda

Karla Plíhala

. Ten střídal ve svém vystoupení písně Josefa Kainara se svojí autorsky rovnocennou tvorbou; poetické písničky s citem prokládal humornými veršíky a vytvářel dílo, které pro mne bylo vyvrcholením festivalového dne? Následující vystoupení

Pavla Lohonky Žalmana

jsem zpočátku vnímal jako dramaturgický renonc. Mýlil jsem se! Žalman, vystupující jako sólový písničkář, rychle zvítězil v srdcích diváků. Zpívali s ním letité hity, rádi naslouchali písním novějším a jejich touha po přídavcích posunula začátek Smržova nočníčku daleko za půlnoc. I Druhý večer třinácté Ruže otevírala krátká, laťku vysoko nastavující vizitka Inky Tognerové, Dušana Vainera a Pavla Hlouška, tj. skupiny

Šantré

. Měl-li program po Inčině zpěvu a instrumentálních výkonech jejích parťáků gradovat, nemohl na scénu přijít nikdo jiný než

Pavčina Jíšová a přátelé

, Pavel Malina s kytarami a Pavel Peroutka s kontrabasem. Široký výběr z Pavčina rozsáhlého repertoáru, od písniček, které zpívala s Víkendem a Žalmanovým Spolem a Michalem Tučným, přes nezmaršské a další, až po téměř premiéru písně Boty, kterou pro ni napsal Jiří Smrž, měl obrovský úspěch a určitě potěšil i Hanku Juppku Konečnou. Pavčina jí ze scény blahopřála k ten den slaveným kulatým narozeninám? Přelom večera obstaraly, podobně jako předchozího dne folkrock Jarretu, obsahově nevšední a žánrově bezbřehé písničky

Michala Němce

a jeho

Jablkoně

. Od loňska skupina zkrásněla o Aničku Duchaňovou a zbohatla o její hlas a zvuk altsaxofonu. Dle mého soudu i ohlasu diváků je Murphyův zákon pravící, že každá změna je k horšímu, v tomto případě zcela neplatný! Naopak: velká paráda to byla? Po rozloučení s Jablkoně statečně

tvrdili oba speakeři, že dnešní program bude kratší a nočníček Ginevry začne jistě v ohlášených 23.30. Povídali, že mu hráli! Hráli

Jarda Samson Lenk

,
Vlasta Redl

a
Slávek Janoušek

spolu s
Petrou Šany Šanclovou

, sešlost svobodných sólistů, kterým dodává jejich kamarádství energii, jež převedena na elektrický proud, navždy by zesměšnila Temelín. Ne, ne, s touhle partičkou se brzo končit nedalo - a bylo to skvělé! I Začátek závěrečného programu 13. ročníku Folkové růže patřil vizitce

Přeletu MS

. Zdařilé vystoupení necelý rok mladého dívčího kvartetu před jeho doposud největším publikem, milé viditelnou radostí a trémou, sklidilo úspěch přivolávající přídavek. Po něm se speakeři Jupp a Milda

K letním festivalům patří jam sessiony, nejinak tomu bylo na Růži

foto: Klára Pergelová ©

překvapivě omluvili, že jdou na pivo. Úvod **Oskara Petra & Fabriky Akustiky** už patřil copáckým krasořečníkům Míšovi Leichtovi a Jerryemu Štěřbovi. Jejich živelné a přesto zasvěcené žertování bylo šťastnou protiváhou neméně kvalitního průvodního slova dosavadní dvojice. Bezvadný nápad! Při vystoupení Oskara Petra s Jiřím Vopavou (ostatní členy Fabriky Akustiky považuji po několikanásobné zkušenosti za mýtus) jsem se nemohl ubránit kouzelnému, dech beroucímu pocitu plavby proti proudu řeky času. Děkuji? Následující mexický dívčí kvartet

**Ro
sa Mexicano**

, odět do národních krojů, přednesl blok lidových písní své vlasti. Asi je na vině za mého dětství a ranného mládí režimem pěstovaný křečovitý folklorismus: nejsem s to přijmout konzervativní folkloristickou produkci, země původu nehraje roli. Brzy jsem utekl a vrátil se až na následující vystoupení

Ginevry

. Romantiku jejích historizujících písniček dokreslovalo krásné renesanční nádvoří a před velkým publikem zazářila Ginevra stejně jako minulé noci při komorním koncertu v kapli? Jako kulový blesk se vřítily do hlediště písničky

Copu

, jehož temperamentní show plná nejen kvalitní muziky a vtipného mluveného slova, ale i na

naší TFC scéně málokdy užívaného pohybu, tradičně patří k festivalovým vrcholům. Večer gradoval, až se zdálo, že víc nemůže, dokud po copáckých přídavcích neuvítala navrátilší se pořadatelsko-speakerovská dvojice Jupp Konečný a Milda Vokáč druhý folkloristický soubor večera,

Hradišťan

s

Jurou Pavlicou

? Nedůvěra a obavy ze zprofanovaného "šroubování žárovek" provázely před léty vstup tohoto souboru na folkovou scénu. Pocity nejen moje, nýbrž takřka generační. Mezi mými vrstevníky tehdy panovalo znechucení výše zmíněným propagandistickým folklorismem a jen málokdo z nás znal z folklóru něco jiného. Netušili jsme tenkrát, že Jura Pavlica je mužem, který nám se svojí kapelou folklór vrátí. Dokázal to, protože, narozdíl od "žárovkářů", je právě tahle muzika jeho životní pravdou. Jen to, co člověk jako pravdu cítí, může ku prospěchu věci rozvinout. Pavlicovo dílo je toho důkazem? Písníčky Hradišťanu se nesly teplou letní nocí a všem nám bylo křepko a zároveň i trochu smutno u srdce, když se před posledním přídavkem Jupp a Milda loučili se šťastným třináctým ročníkem nejkrásnějšího festivalu na světě a zvali všechny přítomné na příští. Rád bych se loučil i já, ale musím ještě utrousit

KRITICKÉ SLOVO NA ZÁVĚR.

Nepopíratelnou skutečností je, že Juppem pověřenému atmosférickému manipulátorovi Emilu Makalovi zvanému Velkej Pind'a se podařilo zajistit všem festivalům F&C v posledním roce dokonalé meteorologické podmínky. Po letošní Zahradě se proslýchá, že předsednictvo ÚV F&C zvažuje jeho jmenování do funkce samostatného inspektora počasí. Nedoporučoval bych to! Třináctou Růží provázející nešťastná, jen těžko únosná vedra ve mně vzbudila dojem, že Pind'a, zpit vidinou jmenování, začíná svou práci odbývat! Je smutné, že jediné, za co ho mohu pochválit, byla páteční vzduch osvěžující krátká, ale vydatná přeprška. Pind'a ji skvěle naprogramoval na polední přestávku programu. Umí, když se nefláká. Pind'o, polepši se!